

אמר ליה ר' זירא לשמעיה

איכוון ותקע לי אלמא קסבר משמיע בעי
כוונה מיתבי⁶ היה עובר אחורי בית
הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת
ושמע קול שופר או קול מגילה אם כוון לבו
יצא ואם לאו לא יצא וכי כוון לבו מאי הוי
היאך לא קא מיכוין אדעתא דידיה "הכא
בשליח ציבור עסקינן דדעתיה אכוליה עלמא
ת"ש נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע
נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע לא יצא עד
שיתכוון שומע ומשמיע קתני משמיע דומיא
דשומע מה שומע שומע לעצמו אף משמיע
משמיע לעצמו א"ו וקתני לא יצא תנאי היא
דתניא שומע שומע לעצמו ומשמיע משמיע
לפי דרכו אמר רבי יוסי יבד"א בשליח צבור
אבל ביחיד לא יצא עד שיתכוון שומע
ומשמיע:

איכוון וסקע לי. תתכוין לתקוע בשמי להוליאני ידי חובתי: משמיע
בעי כוונה. להוליא השומע:

COMMENTARY OF RITVAH

א"ל ר' זירא לשמעיה איכוון ותקע לי. פי' לישנא
דאיכוון ותקע לי לצרכי משמע. וי"מ⁵⁷⁶ ותקע
להוציאני. אבל י"מ⁵⁷⁷ התכוון להשמיעני. וקמא
עיקר. דהא⁵⁷⁸ אוקימנא לר' זירא כר' יוסי, ור"י
ס"ל בפסחים⁵⁷⁹ דמצות צריכות כוונה⁵⁸⁰. ויש
פוסקין⁵⁸¹ כר' זירא דרבה וכולהו אמוראי דלעיל
כולהו שקלי וטרו אליבא דאבוה דשמואל, ורבה
נמי זאת אומרת קאמר וליה לא ס"ל⁵⁸², ול"ג
לעיל⁵⁸³ אלמא קסבר רבה מצות אינן צריכות
כוונה לצאת. והנכון כדברי הפוסקים⁵⁸⁴ שאין
הלכה כר' זירא, אלא כרבה וכרבא דלעיל, והכי
אתיא כולה שמעתא כפשוטה. ור' זירא קאי כר'
יוסי, ואידך אמוראי קיימי כרבנן דפליגי עליה.

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' וקתני לא יצא
וכי כ"ב ר"ל לא יצא
אם לא כוון להשמיע
לעצמו לזאת אבל אם
כוון לעצמו יצא אף שלא
נתכוון להוליא להשומע
וקשה לר"ז.